

STADSMENS

Stichting Haagse Levensboeken wil in elke wijk een steunpunt opzetten

De balans opmaken van een leven. Terugkijken op mooie en verdrietige momenten om die te laten vastleggen voor familie en vrienden. De stichting Haagse Levensboeken, onlangs officieel van start gegaan, spreekt van 'Bewaarde herinneringen'. In een reeks ontmoetingen komt het Levensboek tot stand: een oudere blik terug, een vrijwilliger noteert of, zoals de stichting het koppel noemt: 'verteller en schrijver'. Uit de samenwerking ontstaat een in de ik-vorm geschreven boek dat is geïllustreerd met foto's.

Dankzij de nieuwe stichting blijft het Levensboek voor Den Haag behouden. De Haagse vrijwilligersorganisatie HOF, later opgegaan in PEP (Participatie Emancipatie Professionals) zette in 2006 dit programma op. "Maar PEP moest het Levensboek afstoten", vertelt voorzitter Lies König van de stichting. "Dat zou een groot verlies zijn geweest voor de stad. Het kon echt niet". Een aantal vrijwilligers pakte vervolgens het project op.

De stichting heeft overigens ambitieuzere plannen. Zij wil in alle wijken van Den Haag met Levensboeken beginnen. Daartoe worden steunpun-

ten gecreëerd, die onder leiding staan van een zogeheten projecteigenaar. Voorzitter König: "Dje kan dan in de wijk zelf aan de gang gaan, al dan niet in samenwerking met een verzorgingshuis". Daarnaast wil de stichting zich op de groep licht dementerende ouderen richten. De opzet is om de mantelzorgers, meestal de partner, 'op een nieuwe manier in gesprek te laten raken' met deze oudere. "Wij gaan mantelzorgers trainen hoe zij een

ouderen omhoog. Ze realiseren zich dat zij veel hebben gedaan en krijgen soms ook nieuwe inzichten". De presentatie van een Levensboek, dat wordt uitgereikt door de vrijwilliger, is meestal 'heel feestelijk', aldus de voorzitter. "Vaak zijn kinderen, kleinkinderen, familie en vrienden erbij". En: "Tot nu toe zijn er driehonderd Levensboeken verschenen. Wij streven naar zestig per jaar". Gezien de respons die de stichting krijgt, durft Lies König dit aantal te noemen. Zij rekent daarbij wel op vrijwilligers die als ambassadeur reclame gaan maken voor het Levensboek. Ook wil de stichting een beroep doen op

ouderenconsulenten, wijkverpleegkundigen en thuiszorgorganisaties. De stichting helpt dan bij het opzetten van een Levensboekprogramma en geeft voorlichting over het werven van schrijvers en vertellers. Schrijvers moeten overigens een verplichte basistraining volgen.

Meestal gaat het bij het Levensboek om tien tot vijftien gesprekken. Tussendoor krijgt de verteller te lezen wat tot dan toe is geschreven. Corine de Jong: "Als de verteller het eens is met het eindproduct, zet de schrijver

de tekst om in een pdf. De vrijwilliger maakt ook een lay-out met foto's.

Daarna gaat alles naar de internetdrukker". Beheersing van de Nederlandse taal is een van de vereisten waaraan een schrijver moet voldoen. Andere voorwaarden zijn onder meer goed kunnen luisteren en kunnen omgaan met een computer.

Een heel leven trekt voorbij in een relatie korte periode. Corine de Jong en Lies König weten hoe intens de ontmoeting is. "Ontmoeting is het sleutelwoord bij het Levensboek. Je nodigt iemand uit om terug te kijken. Herinneringen die vaak in een diep gat zijn weggezaakt, komen naar boven. Er moet wel een klik zijn tussen verteller en schrijver. Ouderen moeten zich op hun gemak voelen om hun verhaal te doen. Er ontstaat vertrouwelijkheid, vertellers worden enthousiast. Ze zoeken foto's, vragen aan kinderen en familieleden of zij nog weten hoe iets precies is gegaan; men raakt opnieuw in contact. Er gebeurt heel veel. Het proces eromheen is heel bijzonder".

Joke Korving

informatie: www.haagselevensboeken.nl

Lies König (links) en Corine de Jong: 'Ontmoeting is het sleutelwoord'.

▶ Foto: Eveline van Egdom